

RENOUACIÓ

Preus de subscripció

Un mes, 25 cènts. Número solt, 15 cènts.

Anuncis (Preu per mensualitats)

4.^{art} plana, 4 ptes. : 6.^e, 2 ptes. : 12.^e, 1 pta.

Intercalats i remitis, a preus convinguts

Periòdic quinzenal, portaveu de la Joventut Nacionalista Republicana Socialista (en constitució)

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ
CLAVÉ, 3

ADMINISTRACIÓ
PRIM, 60

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

El principi de nacionalitat

II

Molt s'ha debatut aquest principi que modernament se defineix: «Tota nació té dret a constituir un sol Estat, siguin els que vulguin els drets dels demés». Per una banda, sol demostrar-se la seva necessitat, car és axiomàtica la raó que diu que molt més bé poden governar-se'ls pobles per ells mateixos, que no per uns altres, amb els quals hi han diferències de llengua i de caràcter moral i fisiològic que'ls separen.

Per l'altre, volen aduir, els contraris d'aquest principi, que hi hauria necessitat de canviar l'ordre social existent, per a que les nacionalitats actuals constituïssin els corresponents Estats.

Nosaltres, som fervents defensors de l'esmentat principi, perquè creiem que és més fàcil que'ls governants del país coneixin millor les necessitats de llurs súbdits, si'ls lliga a ells una completa afinitat psicològica física.

No veiem manera de lligar l'autoritat política dels governants amb uns súbdits (els governats), si no tenen en la seva naturalesa els mateixos caràcters essencials i, per lo tant, són diferents les seves necessitats.

I si escoltem el qu'ens diuen els partidaris de la teoria conservadora, defensant la continuació de les coses tal com les hem trobat i negant possibilitat a la deslliuradora teoria autonomista, ens quedem boca-badats al veure'is aduir, en apoi del què volen dir-ne ideals llurs, insubstancials i xorcs arguments que sols porten a la conclusió de convèncer'ns de la manca de criteri de llurs autors.

A ells, els fa por, l'última part del principi que diu: «siguin els que vulguin els drets dels demés»; creient-se que això vol dir un assalt a la propietat; però entengui's que l'implantació d'aquest principi, ha d'aconseguir-se per la voluntat unànim d'un poble que sent ansies de viure amb els seus propis medis i de deslliurar-se d'unes lleis injustes, que ho són, perquè les hi han imposat sense prendre-li la mida, i, és clar, li venen grans.

No vulguin dir-nos que s'han de respectar els drets dels demés. Són ficticis, aquests drets que, per fets circumstancials de l'història, se han concedit a una nació, menyspreuant els veritables d'una altra. Són ficticis, perquè estan fonamentats en l'eterna ambició humana i en les lluites del més gran contra'l més petit. I són ficticis, perquè «drets» vol dir: «acció sobre una persona o cosa», i no creiem, per lo

tant, en la il·legitimitat d'un dret imposat per la força i contra la voluntat i lliure albir d'un poble que té la desgracia d'ésser més petit i la d'haver de lluitar, per a aconseguir la seva reivindicació, amb els esperits xorcs, migrats, que per la seva dissort, no hi manquen mai.

Si d'aquests pessimistes conservadors no'n tinguéssim a Catalunya, pot-ser ja s'hauria aconseguit la seva plena autonomia i estaria en possessió dels drets que injustament li arrebastaren i pels quals els bons catalans lluitem, no desdint fins a arrancar-los de les urpes centralistes.

ESTEVE SARROCA

Per a El Demócrata

En el nombre del diumenge passat de dit periòdic hi vé estampat un judici crític (sic) de la nostra publicació, que vol semblar una orientació o guia per a la consecució dels nostres ideals.

Mercès per a l'autor del solt. Més, tingui en compte, «El Demócrata», que quan se volen donar lliçons de qualque idea o assumpte, el primer que s'ha de tenir, és una perfecta noció de l'essència de l'aital idea o assumpte. puix, si bé a ells els sembla que «no con escritos ni discursos se hacen adeptos, hoy día,» a nosaltres ens apar, semblant cosa, verdaderament utòpica, puix amb aquesta teoria se suprimiria'l medi més valios d'intercomunicació humana, la premsa; i els que no som fabricants ni tenim medis directes d'afavorir a l'obrer en les seves necessitats corporals, ens veuríem privats d'exercir l'influència social a que tots venim obligats per a procurar el millorament de l'esmentada classe. De manera, que nosaltres seguirem el nostre camí predicant les idees emancipadores del proletariat, excitant als obrers per a que amb llur esforç, ajudats de l'associació en totes ses diferents formes, assolixin el què per dret natural els pertoca, o sigui'l millorament de les seves condicions de vida moral i material, per a que no sigui possible que'ls amos, que han vist créixer desmesuradament les seves caixes, amb motiu de les presents circumstàncies mundials, no's recordin tant sols d'apujar un centim el jornal als seus treballadors, veient com veuen l'estat actual de penúria en que's troben.

I, respecte al críticat article d'en Samblancat, ens sembla com un escrúpul de monja, además de que en la capçalera de dit article hi anà una nota en la qual se feia constar l'abso-

luta llibertat en son llenguatge, propi de l'articulista.

RÀPIDA

EL REI NO VÉ. — No sé quines dificultats hi deuen haver hagut, més, és lo cert, que s'han ajornat les reials visites.

Adéu, excursions! Adéu, muntanya de Montanya de Montjuic! Adéu, honors i prevendes! Adéu, domagos i penjarelles!...

Saben per què no vé'l rei?

Perquè sembla que encare no ha pogut apendre allò dels «setze jutges, mengen fetge», etc., etc.

¡¡Quina llàstima!!

ASPECTES DE LA GUERRA

SERBIA

Aquests darrers dies hem rebut una notícia que als que, ensenyats de l'estat actual de nostra Patria, desitgem de cor el ressorgiment de les nacionalitats que, com ella opreses, senten el pes dolorós de les cadenes subjectadores.

L'exèrcit de la nació serbia, després de la entrada que feu, dies enrera, a un petit troç de sa patria, acaba d'assolir una gran victòria sobre'l seu opresor. Acaba de conquerir, amb sa sang, una part del terreny patri encadenat; acaba de netejar d'enemics, sedents de pobles petits, una de les seves més històriques ciutats, la ciutat de Monastir.

El poble serbi, amb la gran batuda que ha fet d'imperialistes, ha trencat part de les cadenes que'l subjectaven; ha començat a treure de casa seva la maleida nissaga que en mal jorn s'hi ficà per medi de l'art més vergonyós de l'actual segle, i que li privaren de fruir de la hermosa llibertat.

Are, ja hi hà un troç de patria que respira.

Ja hi hà una part de Serbia que és Serbia. El món ha donat un pas més endavant en el progrés, començant a trocejar el què ha sortit a son pas, per a entorpir-lo. I la llibertat ha tornat a prendre possessió d'un lloc que la reacció, per medi de l'imperialisme, l'havia tret.

La reconquesta de Monastir, repeteixo, ens ha alegrat. Es el què no ha fet veure, en mig